

KONWENCJA

o zapobieganiu przestępstwom i karaniu sprawców przestępstw przeciwko osobom korzystającym z ochrony międzynarodowej, w tym przeciwko dyplomatom,

sporządzona w Nowym Jorku dnia 14 grudnia 1973 r.

W imieniu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

RADA PAŃSTWA
POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 14 grudnia 1973 r. w Nowym Jorku została sporządzona Konwencja o zapobieganiu przestępstwom i karaniu sprawców przestępstw przeciwko osobom korzystającym z ochrony międzynarodowej, w tym przeciwko dyplomatom.

Po zaznajomieniu się z powyższą konwencją Rada Państwa uznała ją i uznaje za słuszną z zastrzeżeniem, że Polska Rzeczpospolita Ludowa nie uważa się za związaną postanowieniami artykułu 13 ustęp 1 tej konwencji; oświadcza, że wymieniona konwencja jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona, oraz przyrzeka, że będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy opatrzony pieczęcią Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Dano w Warszawie dnia 12 października 1982 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*

L. S.

Minister Spraw Zagranicznych: *S. Olszowski*

(Tekst konwencji zawiera załącznik do niniejszego numeru)

KONWENCJA

o zapobieganiu przestępstwom i karaniu sprawców przestępstw przeciwko osobom korzystającym z ochrony międzynarodowej, w tym przeciwko dyplomatom,

sporządzona w Nowym Jorku dnia 14 grudnia 1973 r.

Przekład

Rezolucja 3166 (XXVIII)przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne
w dniu 14 grudnia 1973 r.**Konwencja o zapobieganiu przestępstwom i karaniu sprawców przestępstw przeciwko osobom korzystającym z ochrony międzynarodowej, w tym przeciwko dyplomatom.**

Zgromadzenie Ogólne,

zważywszy, że kodyfikacja i postępowy rozwój prawa międzynarodowego przyczynia się do realizacji celów i zasad określonych w artykułach 1 i 2 Karty Narodów Zjednoczonych,

przypominając, że w odpowiedzi na wniosek sformułowany w rezolucji 2780 (XXVI) Zgromadzenia Ogólnego z dnia 3 grudnia 1971 r. Komisja Prawa Międzynarodowego na swej dwudziestej czwartej sesji zbadała zagadnienie ochrony i nietykalności dyptomatów i innych osób uprawnionych zgodnie z prawem międzynarodowym do specjalnej ochrony oraz przygotowała projekt artykułów o zapobieganiu przestępstwom przeciwko tym osobom i karaniu sprawców tych przestępstw,

rozpatrzywszy projekt artykułów, jak również odnoszących się do nich uwag i propozycji zgłoszonych przez Państwa oraz przez agencje wyspecjalizowane i organizacje międzyrządowe w odpowiedzi na wezwanie zawarte w rezolucji 2926 (XXVII) Zgromadzenia Ogólnego z dnia 28 listopada 1972 r.,

przekonane o doniosłości zawarcia porozumienia międzynarodowego w sprawie właściwych i skutecznych środków zmierzających do zapobiegania przestępstwom i karania sprawców przestępstw przeciwko osobom korzystającym z ochrony międzynarodowej, w tym przeciwko

Konwencja o zapobieganiu przestępstwom i karaniu sprawców przestępstw przeciwko osobom korzystającym z ochrony międzynarodowej, w tym przeciwko dyplomatom.

Państwa-Strony niniejszej konwencji,

mając na uwadze cele i zasady Karty Narodów Zjednoczonych dotyczące utrzymania pokoju międzynarodowego oraz popierania przyjaznych stosunków i współpracy między Państwami,

zważywszy, że przestępstwa przeciwko dyplomatom i innym osobom korzystającym z ochrony międzynarodowej, zagrażając bezpieczeństwu tych osób, stanowią poważną groźbę dla utrzymania normalnych stosunków międzynarodowych, które są niezbędne dla współpracy między Państwami,

uznając, że popełnianie takich przestępstw wywołuje poważne zaniepokojenie społeczności międzynarodowej,

przekonane, że istnieje pilna potrzeba zastosowania odpowiednich i skutecznych środków w celu zapobiegania takim przestępstwom i karania sprawców takich przestępstw,

uzgodniły, co następuje:

dyplomatom, oraz biorąc pod uwagę poważną groźbę, jaką stwarzają takie przestępstwa dla utrzymania i rozwoju przyjaznych stosunków i współpracy między Państwami, po opracowaniu w tym celu postanowień zawartych w załączonej konwencji:

- 1) przyjmuje załączoną do niniejszej rezolucji Konwencję o zapobieganiu przestępstwom i karaniu sprawców przestępstw przeciwko osobom korzystającym z ochrony międzynarodowej, w tym przeciwko dyplomatom,
- 2) podkreśla ponownie wielkie znaczenie norm prawa międzynarodowego dotyczących nietykalności i specjalnej ochrony przyznawanej osobom, które korzystają z ochrony międzynarodowej, a także obowiązków Państw w tym względzie,
- 3) uważa, że załączona konwencja pozwoli Państwom na bardziej skuteczne wywiązywanie się z ich obowiązków,
- 4) uznaje również, że postanowienia załączonej konwencji nie mogą w żadnym wypadku przynosić szkody w korzystaniu przez narody walczące przeciwko kolonializmowi, obcemu panowaniu, obcej okupacji, dyskryminacji rasowej i apartheidowi ze słusznego prawa do samostanowienia i niepodległości zgodnie z celami i zasadami Karty Narodów Zjednoczonych oraz Deklaracją zasad prawa międzynarodowego dotyczących przyjaznych stosunków i współpracy między Państwami zgodnie z Kartą Narodów Zjednoczonych,
- 5) wzywa Państwa do uczestnictwa w załączonej konwencji,
- 6) postanawia, że niniejsza rezolucja, której postanowienia pozostają w związku z załączoną konwencją, będzie zawsze publikowana łącznie z nią.

Artykuł 1

W rozumieniu niniejszej konwencji:

1. określenie „osoba korzystająca z ochrony międzynarodowej” oznacza:

- a) głowę państwa, w tym każdego członka organu kolegielnego pełniącego, zgodnie z konstytucją danego państwa, funkcję głowy państwa, szefa rządu lub ministra spraw zagranicznych wówczas, gdy taka osoba znajduje się w obcym państwie, jak również towarzyszących jej członków rodziny,
- b) każdego przedstawiciela, funkcjonariusza lub osobistość oficjalną państwa oraz każdego funkcjonariusza, osobistość oficjalną lub innego przedstawiciela organizacji międzynarodowej o charakterze międzyrządowym, który w czasie i w miejscu, w którym przeciwko niemu, jego oficjalnej siedzibie, jego prywatnemu mieszkaniu lub jego środkom transportu

zostało popełnione przestępstwo, był uprawniony, zgodnie z prawem międzynarodowym, do szczególnej ochrony przed jakąkolwiek napaścią na jego osobę, wolność lub godność, a także członków jego rodziny pozostających z nim we wspólnocie domowej;

2. określenie „przypuszczalny sprawca” oznacza osobę, przeciwko której istnieją wystarczające dowody pozwalające na wstępne ustalenie, że popełniła ona albo brała udział w popełnieniu jednego lub więcej przestępstw wymienionych w artykule 2.

Artykuł 2

1. Umyślne dokonanie:

- a) zabójstwa, uprowadzenia lub innej napaści na osobę albo wolność osoby korzystającej z ochrony międzynarodowej,
- b) gwałtownej napaści na oficjalną siedzibę, prywatne mieszkanie lub środki transportu osoby korzystającej z ochrony międzynarodowej, która to napaść może zagrażać tej osobie lub jej wolności,
- c) groźby popełnienia takiej napaści,
- d) usiłowania popełnienia takiej napaści,
- e) czynu stanowiącego współuczestnictwo w popełnieniu takiej napaści,

zostanie uznane przez każde Państwo-Stronę za przestępstwo zgodnie z jego ustawodawstwem wewnętrznym.

2. Każde Państwo-Strona ustanowi odpowiednie kary za popełnienie tych przestępstw, z uwzględnieniem ich poważnego charakteru.

3. Ustępy 1 i 2 niniejszego artykułu w żadnym razie nie uchylają wynikających z prawa międzynarodowego zobowiązań Państw-Stron do podjęcia wszelkich odpowiednich środków dla uniemożliwienia innych napaści na osobę, wolność lub godność osoby korzystającej z ochrony międzynarodowej.

Artykuł 3

1. Każde Państwo-Strona podejmie wszelkie niezbędne środki dla ustanowienia swojej jurysdykcji w sprawach przestępstw wymienionych w artykule 2 w następujących wypadkach:

- a) gdy przestępstwo zostało popełnione na terytorium tego Państwa albo na pokładzie statku lub samolotu zarejestrowanego w tym Państwie,
- b) gdy przypuszczalny sprawca jest obywatelem tego Państwa,
- c) gdy przestępstwo zostało popełnione przeciwko osobie korzystającej z ochrony międzynarodowej, określonej w artykule 1, mającej taki status z tytułu funkcji, które wykonuje w imieniu tego Państwa.

2. Każde Państwo-Strona podejmie również niezbędne środki dla ustanowienia swojej jurysdykcji w sprawach tych przestępstw, w razie gdy przypuszczalny sprawca przebywa na jego terytorium i zgodnie z artykułem 8 nie zostanie wydany innemu Państwu wymienionemu w ustępie 1 niniejszego artykułu.

3. Niniejsza konwencja nie wyłącza jurysdykcji karnej wykonywanej na podstawie ustawodawstwa wewnętrznego.

Artykuł 4

Państwa-Strony będą współdziałać w zapobieganiu przestępstwom wymienionym w artykule 2, w szczególności przez:

- a) podejmowanie wszelkich możliwych do zastosowania środków w celu zapobiegania czynieniu na ich terytoriach przygotowań do popełnienia tych przestępstw na ich terytoriach lub poza nimi,

b) wymianę informacji i koordynację podejmowanych administracyjnych i innych odpowiednich środków w celu zapobiegania popełnianiu tych przestępstw.

Artykuł 5

1. Państwo-Strona, na którego terytorium zostało popełnione jedno lub więcej przestępstw wymienionych w artykule 2, jeżeli ma podstawy sądzić, że przypuszczalny sprawca opuścił jego terytorium, powiadomi wszystkie pozostałe zainteresowane Państwa bezpośrednio lub za pośrednictwem Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych o wszystkich faktach odnoszących się do popełnionego przestępstwa oraz przekaże wszelkie posiadane informacje dotyczące ustalenia tożsamości przypuszczalnego sprawcy.

2. W razie popełnienia któregośkolwiek z przestępstw wymienionych w artykule 2 przeciwko osobie korzystającej z ochrony międzynarodowej, każde Państwo-Strona, mające informacje dotyczące pokrzywdzonego oraz okoliczności popełnienia przestępstwa, dołoży wszelkich starań, aby je w pełni i niezwłocznie przekazać, na warunkach przewidzianych w jego ustawodawstwie wewnętrznym, Państwu-Stronie, w którego imieniu osoba ta wykonywała swoje funkcje.

Artykuł 6

1. W razie uznania, że wymagają tego okoliczności, Państwo-Strona, na którego terytorium przebywa przypuszczalny sprawca, podejmie zgodnie ze swoim prawem wewnętrznym odpowiednie środki zapewniające jego obecność dla celów postępowania karnego lub ekstradycji. O środkach tych zostaną bezzwłocznie powiadomione bezpośrednio lub za pośrednictwem Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych:

- a) Państwo, na którego terytorium przestępstwo zostało popełnione,
- b) Państwo lub Państwa, których obywatelem jest przypuszczalny sprawca, albo, jeżeli nie ma on żadnego obywatelstwa, na którego terytorium ma on stałe miejsce zamieszkania,
- c) Państwo lub Państwa, których obywatelem jest osoba korzystająca z ochrony międzynarodowej lub w których imieniu wykonywała ona swoje funkcje,
- d) wszystkie pozostałe zainteresowane Państwa oraz
- e) organizacja międzyrządowa, której osoba korzystająca z ochrony międzynarodowej jest funkcjonariuszem, osobistością oficjalną lub przedstawicielem.

2. Każdej osobie, w stosunku do której zostały podjęte środki wymienione w ustępie 1 niniejszego artykułu, przysługuje prawo:

- a) do niezwłocznego skontaktowania się z najbliższym właściwym przedstawicielem Państwa, którego jest ona obywatelem lub które w inny sposób upoważnione jest do ochrony jej praw, albo, gdy nie ma ona żadnego obywatelstwa, z przedstawicielem Państwa, do którego zwróci się z taką prośbą i które wyrazi zgodę na ochronę jej praw, oraz
- b) do odwiedzin przez przedstawiciela tego Państwa

Artykuł 7

Państwo-Strona, na którego terytorium przebywa przypuszczalny sprawca, jeżeli nie dokonuje jego ekstradycji, przekaże sprawę bez jakiegokolwiek wyjątku i bez nie uzasadnionej zwłoki swoim właściwym organom w celu przeprowadzenia postępowania karnego, zgodnie z procedurą przewidzianą przez ustawodawstwo tego Państwa.

Artykuł 8

1. Jeżeli przestępstwa określone w artykule 2 nie zostały wymienione jako przestępstwa uzasadniające

ekstradycję w umowie o ekstradycji obowiązującej między Państwami-Stronami, uważa się je za objęte taką umową. Państwa-Strony zobowiązują się włączyć te przestępstwa, jako przestępstwa uzasadniające ekstradycję, do każdej umowy o ekstradycji, jaka zostanie między nimi zawarta w przyszłości.

2. Jeżeli Państwo-Strona, które uzależnia ekstradycję od istnienia umowy, otrzyma prośbę o ekstradycję od innego Państwa-Strony, z którym nie posiada umowy o ekstradycji, może ono, jeżeli wyraża zgodę na wydanie, uznać niniejszą konwencję za prawną podstawę do ekstradycji w odniesieniu do tych przestępstw. Ekstradycja będzie podlegać przepisom postępowania i innym warunkom ustanowionym przez prawo Państwa wezwanego.

3. Państwa-Strony, które nie uzależniają ekstradycji od istnienia umowy, uznają te przestępstwa w stosunkach między sobą za przestępstwa uzasadniające ekstradycję, z uwzględnieniem przepisów postępowania i innych warunków ustanowionych przez prawo Państwa wezwanego.

4. Każde z takich przestępstw będzie traktowane dla celów ekstradycji między Państwami-Stronami, jak gdyby zostało popełnione nie tylko w miejscu jego popełnienia, lecz także na terytoriach Państw, które są zobowiązane ustanowić swoją jurysdykcję zgodnie z artykułem 3 ustęp 1.

Artykuł 9

Każdej osobie, przeciwko której zostało wszczęte postępowanie w związku z którymkolwiek z przestępstw wymienionych w artykule 2, będzie zapewnione sprawiedliwe traktowanie we wszystkich stadiach postępowania.

Artykuł 10

1. Państwa-Strony będą udzielać sobie wzajemnie najdalej idącej pomocy prawnej w związku z postępowaniem karnym, dotyczącym przestępstw wymienionych w artykule 2, włączając w to udostępnianie wszelkich posiadanych dowodów niezbędnych w prowadzeniu postępowania.

2. Postanowienia ustępu 1 niniejszego artykułu nie naruszają zobowiązań dotyczących wzajemnej pomocy prawnej, zawartych w jakiegokolwiek innej umowie.

Artykuł 11

Państwo-Strona, w którym wszczęto postępowanie karne przeciwko przypuszczalnemu sprawcy, powiadomi o końcowym wyniku postępowania Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, który przekaże tę informację innym Państwom-Stronom.

Artykuł 12

Postanowienia niniejszej konwencji nie naruszają stosowania obowiązujących w dniu przyjęcia niniejszej konwencji umów o azylu między Państwami, które są stronami tych umów; Państwo-Strona niniejszej konwencji nie może jednak powoływać się na te umowy wobec innego Państwa-Strony niniejszej konwencji, które nie jest stroną tych umów.

Artykuł 13

1. Każdy spór między dwoma lub więcej Państwami-Stronami, dotyczący wykładni lub stosowania niniejszej konwencji, który nie zostanie rozstrzygnięty w drodze rokowań, będzie na wniosek jednego z nich przekazany do arbitrażu. Jeżeli w okresie sześciu miesięcy od daty wniosku o arbitraż Strony nie zdołają uzgodnić zagadnień organizacji arbitrażu, każda z tych Stron może przekazać spór Międzynarodowemu Trybunałowi Spra-

wiedliwości, zgłaszając wniosek zgodnie ze Statutem Trybunału.

2. Każde Państwo-Strona może w czasie podpisywania niniejszej konwencji albo ratyfikacji lub przystąpienia do niej oznajmić, że nie uważa się za związane postanowieniami ustępu 1 niniejszego artykułu. Pozostałe Państwa-Strony nie będą związane postanowieniami ustępu 1 niniejszego artykułu w odniesieniu do każdego Państwa-Strony, które dokonało takiego zastrzeżenia.

3. Każde Państwo-Strona, które dokonało zastrzeżenia zgodnie z ustępem 2 niniejszego artykułu, może wycofać je w każdym czasie w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Artykuł 14

Niniejsza konwencja jest otwarta do podpisu dla wszystkich państw do dnia 31 grudnia 1974 r. w siedzibie Organizacji Narodów Zjednoczonych w Nowym Jorku.

Artykuł 15

Niniejsza konwencja podlega ratyfikacji. Dokumenty ratyfikacji zostaną złożone Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Artykuł 16

Niniejsza konwencja pozostanie otwarta do przystąpienia przez każde państwo. Dokumenty przystąpienia zostaną złożone Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Artykuł 17

1. Niniejsza konwencja wejdzie w życie trzydziestego dnia następującego po dniu złożenia Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych dwudziestego drugiego dokumentu ratyfikacji lub przystąpienia.

2. W stosunku do każdego Państwa ratyfikującego lub przystępującego do konwencji po złożeniu dwudziestego drugiego dokumentu ratyfikacji lub przystąpienia konwencja wejdzie w życie trzydziestego dnia po złożeniu przez to Państwo dokumentu ratyfikacji lub przystąpienia.

Artykuł 18

1. Każde Państwo-Strona może wypowiedzieć niniejszą konwencję w drodze pisemnej notyfikacji, skierowanej do Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych.

2. Wypowiedzenie nabierze mocy po upływie sześciu miesięcy od daty otrzymania notyfikacji przez Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Artykuł 19

Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych zawiadomi wszystkie Państwa między innymi o:

- a) podpisaniu niniejszej konwencji, złożeniu dokumentów ratyfikacji lub przystąpienia, zgodnie z artykułami 14, 15 i 16, oraz o notyfikacjach złożonych na podstawie artykułu 18,
- b) dniu wejścia w życie niniejszej konwencji zgodnie z artykułem 17.

Artykuł 20

Oryginał niniejszej konwencji, której teksty angielski, chiński, francuski, hiszpański i rosyjski są jednako autentyczne, zostanie złożony Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, który prześle jego uwierzytelnione kopie wszystkim Państwom.

Na dowód czego niżej podpisani, należycie upoważnieni do tego przez ich rządy, podpisali niniejszą konwencję, otwartą do podpisu w Nowym Jorku dnia 14 grudnia 1973 r.

RESOLUTION 3166 (XXVIII) ADOPTED BY THE
GENERAL ASSEMBLY ON 14 DECEMBER 1973 *

Convention on the Prevention and Punishment of Crimes
against Internationally Protected Persons, including
Diplomatic Agents

The General Assembly,

Considering that the codification and progressive development of international law contributes to the implementation of the purposes and principles set forth in Articles 1 and 2 of the Charter of the United Nations,

Recalling that in response to the request made in General Assembly resolution 2780 (XXVI) of 3 December 1971, the International Law Commission, at its twenty-fourth session, studied the question of the protection and inviolability of diplomatic agents and other persons entitled to special protection under international law and prepared draft articles on the prevention and punishment of crimes against such persons,

Having considered the draft articles and also the comments and observations thereon submitted by States and by specialized agencies and intergovernmental organizations in response to the invitation made in General Assembly resolution 2926 (XXVII) of 28 November 1972,

Convinced of the importance of securing international agreement on appropriate and effective measures for the prevention and punishment of crimes against diplomatic agents and other internationally protected persons in view of the serious threat to the maintenance and promotion of friendly relations and co-operation among States created by the commission of such crimes,

* Text of the resolution as reproduced in the Official Records of the General Assembly, Twenty-eighth Session, Supplement No. 30, p. 146 (see paragraph 6 of the resolution).

Having elaborated for that purpose the provisions contained in the Convention annexed hereto,

1. Adopts the Convention on the Prevention and Punishment of Crimes against Internationally Protected Persons, including Diplomatic Agents, annexed to the present resolution;
2. Re-emphasizes the great importance of the rules of international law concerning the inviolability of and special protection to be afforded to internationally protected persons and the obligations of States in relation thereto;
3. Considers that the annexed Convention will enable States to carry out their obligations more effectively;
4. Recognizes also that the provisions of the annexed Convention could not in any way prejudice the exercise of the legitimate right to self-determination and independence in accordance with the purposes and principles of the Charter of the United Nations and the Declaration on Principles of International Law concerning Friendly Relations and Co-operation among States in accordance with the Charter of the United Nations by peoples struggling against colonialism, alien domination, foreign occupation, racial discrimination and apartheid;
5. Invites States to become parties to the annexed Convention;
6. Decides that the present resolution, whose provisions are related to the annexed Convention, shall always be published together with it.

CONVENTION ON THE PREVENTION AND PUNISHMENT OF CRIMES
AGAINST INTERNATIONALLY PROTECTED PERSONS, INCLUDING
DIPLOMATIC AGENTS

The States Parties to this Convention,

Having in mind the purposes and principles of the Charter of the United Nations concerning the maintenance of international peace and the promotion of friendly relations and co-operation among States,

Considering that crimes against diplomatic agents and other internationally protected persons jeopardizing the safety of these persons create a serious threat to the maintenance of normal international relations which are necessary for co-operation among States,

Believing that the commission of such crimes is a matter of grave concern to the international community,

Convinced that there is an urgent need to adopt appropriate and effective measures for the prevention and punishment of such crimes,

Have agreed as follows:

Article 1

For the purposes of this Convention:

1. "internationally protected person" means:

(a) a Head of State, including any member of a collegial body performing the functions of a Head of State under the constitution of the State concerned, a Head of Government or a Minister for Foreign Affairs, whenever any such person is in a foreign State, as well as members of his family who accompany him;

(b) any representative or official of a State or any official or other agent of an international organization of an intergovernmental character who, at the time when and in the place where a crime against him, his official premises, his private accommodation or his means of transport is committed, is entitled pursuant to international law to special protection from any attack on his person, freedom or dignity, as well as members of his family forming part of his household;

2. "alleged offender" means a person as to whom there is sufficient evidence to determine prima facie that he has committed or participated in one or more of the crimes set forth in article 2.

Article 2

1. The intentional commission of:
 - (a) a murder, kidnapping or other attack upon the person or liberty of an internationally protected person;
 - (b) a violent attack upon the official premises, the private accommodation or the means of transport of an internationally protected person likely to endanger his person or liberty;
 - (c) a threat to commit any such attack;
 - (d) an attempt to commit any such attack; and
 - (e) an act constituting participation as an accomplice in any such attackshall be made by each State Party a crime under its internal law.
2. Each State Party shall make these crimes punishable by appropriate penalties which take into account their grave nature.
3. Paragraphs 1 and 2 of this article in no way derogate from the obligations of States Parties under international law to take all appropriate measures to prevent other attacks on the person, freedom or dignity of an internationally protected person.

Article 3

1. Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the crimes set forth in article 2 in the following cases:
 - (a) when the crime is committed in the territory of that State or on board a ship or aircraft registered in that State;
 - (b) when the alleged offender is a national of that State;
 - (c) when the crime is committed against an internationally protected person as defined in article 1 who enjoys his status as such by virtue of functions which he exercises on behalf of that State.
2. Each State Party shall likewise take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over these crimes in cases where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite him pursuant to article 8 to any of the States mentioned in paragraph 1 of this article.
3. This Convention does not exclude any criminal jurisdiction exercised in accordance with internal law.

Article 4

States Parties shall co-operate in the prevention of the crimes set forth in article 2, particularly by:

(a) taking all practicable measures to prevent preparations in their respective territories for the commission of those crimes within or outside their territories;

(b) exchanging information and co-ordinating the taking of administrative and other measures as appropriate to prevent the commission of those crimes.

Article 5

1. The State Party in which any of the crimes set forth in article 2 has been committed shall, if it has reason to believe that an alleged offender has fled from its territory, communicate to all other States concerned, directly or through the Secretary-General of the United Nations, all the pertinent facts regarding the crime committed and all available information regarding the identity of the alleged offender.

2. Whenever any of the crimes set forth in article 2 has been committed against an internationally protected person, any State Party which has information concerning the victim and the circumstances of the crime shall endeavour to transmit it, under the conditions provided for in its internal law, fully and promptly to the State Party on whose behalf he was exercising his functions.

Article 6

1. Upon being satisfied that the circumstances so warrant, the State Party in whose territory the alleged offender is present shall take the appropriate measures under its internal law so as to ensure his presence for the purpose of prosecution or extradition. Such measures shall be notified without delay directly or through the Secretary-General of the United Nations to:

(a) the State where the crime was committed;

(b) the State or States of which the alleged offender is a national or, if he is a stateless person, in whose territory he permanently resides;

(c) the State or States of which the internationally protected person concerned is a national or on whose behalf he was exercising his functions;

(d) all other States concerned; and

(e) the international organization of which the internationally protected person concerned is an official or an agent.

2. Any person regarding whom the measures referred to in paragraph 1 of this article are being taken shall be entitled:

(a) to communicate without delay with the nearest appropriate representative of the State of which he is a national or which is otherwise entitled to protect his rights or, if he is a stateless person, which he requests and which is willing to protect his rights; and

(b) to be visited by a representative of that State.

Article 7

The State Party in whose territory the alleged offender is present shall, if it does not extradite him, submit, without exception whatsoever and without undue delay, the case to its competent authorities for the purpose of prosecution, through proceedings in accordance with the laws of that State.

Article 8

1. To the extent that the crimes set forth in article 2 are not listed as extraditable offences in any extradition treaty existing between States Parties, they shall be deemed to be included as such therein. States Parties undertake to include those crimes as extraditable offences in every future extradition treaty to be concluded between them.

2. If a State Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, it may, if it decides to extradite, consider this Convention as the legal basis for extradition in respect of those crimes. Extradition shall be subject to the procedural provisions and the other conditions of the law of the requested State.

3. States Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize those crimes as extraditable offences between themselves subject to the procedural provisions and the other conditions of the law of the requested State.

4. Each of the crimes shall be treated, for the purpose of extradition between States Parties, as if it had been committed not only in the place in which it occurred but also in the territories of the States required to establish their jurisdiction in accordance with paragraph 1 of article 3.

Article 9

Any person regarding whom proceedings are being carried out in connexion with any of the crimes set forth in article 2 shall be guaranteed fair treatment at all stages of the proceedings.

Article 10

1. States Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connexion with criminal proceedings brought in respect of the crimes set forth in article 2, including the supply of all evidence at their disposal necessary for the proceedings.

2. The provisions of paragraph 1 of this article shall not affect obligations concerning mutual judicial assistance embodied in any other treaty.

Article 11

The State Party where an alleged offender is prosecuted shall communicate the final outcome of the proceedings to the Secretary-General of the United Nations, who shall transmit the information to the other States Parties.

Article 12

The provisions of this Convention shall not affect the application of the Treaties on Asylum, in force at the date of the adoption of this Convention, as between the States which are parties to those Treaties; but a State Party to this Convention may not invoke those Treaties with respect to another State Party to this Convention which is not a party to those Treaties.

Article 13

1. Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention which is not settled by negotiation shall, at the request of one of them, be submitted to arbitration. If within six months from the date of the request for arbitration the parties are unable to agree on the organization of the arbitration, any one of those parties may refer the dispute to the International Court of Justice by request in conformity with the Statute of the Court.

2. Each State Party may at the time of signature or ratification of this Convention or accession thereto declare that it does not consider itself bound by paragraph 1 of this article. The other States Parties shall not be bound by paragraph 1 of this article with respect to any State Party which has made such a reservation.

3. Any State Party which has made a reservation in accordance with paragraph 2 of this article may at any time withdraw that reservation by notification to the Secretary-General of the United Nations.

Article 14

This Convention shall be open for signature by all States, until 31 December 1974 at United Nations Headquarters in New York.

Article 15

This Convention is subject to ratification. The instruments of ratification shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Article 16

This Convention shall remain open for accession by any State. The instruments of accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Article 17

1. This Convention shall enter into force on the thirtieth day following the date of deposit of the twenty-second instrument of ratification or accession with the Secretary-General of the United Nations.

2. For each State ratifying or acceding to the Convention after the deposit of the twenty-second instrument of ratification or accession, the Convention shall enter into force on the thirtieth day after deposit by such State of its instrument of ratification or accession.

Article 18

1. Any State Party may denounce this Convention by written notification to the Secretary-General of the United Nations.

2. Denunciation shall take effect six months following the date on which notification is received by the Secretary-General of the United Nations.

Article 19

The Secretary-General of the United Nations shall inform all States, inter alia:

(a) of signatures to this Convention, of the deposit of instruments of ratification or accession in accordance with articles 14, 15 and 16 and of notifications made under article 18.

(b) of the date on which this Convention will enter into force in accordance with article 17.

Article 20

The original of this Convention, of which the Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations, who shall send certified copies thereof to all States.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned, being duly authorized thereto by their respective Governments, have signed this Convention, opened for signature at New York on 14 December 1973.